

(ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ ๖)

ชีวิตไม่ยาก

ถ้าตั้งใจง่าย

‘หนุ่มเมืองจันท์’

พิมพ์ครั้งที่ ๑๔

หลากหลายแง่มุมธุรกิจ

เรื่องซำๆ วันละนิด

และกลยุทธ์การแก้ไขชีวิต

อย่างง่าย

ชีวิตไม่ยาก ถ้าตั้งใจง่าย

(ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ ๖)

ตัวอย่าง

ชีวิตไม่ยาก ถ้าตั้งใจง่าย

(ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ ๖)

ตัวอย่าง

‘หนุ่มเมืองจันท์’

กรุงเทพมหานคร

สำนักพิมพ์มติชน

๒ ๕ ๕ ๗

ชีวิตไม่ยาก ถ้าตั้งใจง่าย • ‘หนูม่เมืองจันท์’

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, กันยายน ๒๕๔๘
พิมพ์ครั้งที่สอง - ครั้งที่สิบ : สำนักพิมพ์มติชน, ตุลาคม ๒๕๔๘ - กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓
พิมพ์ครั้งที่สิบเอ็ด : สำนักพิมพ์มติชน, มกราคม ๒๕๕๔
พิมพ์ครั้งที่สิบสอง : สำนักพิมพ์มติชน, สิงหาคม ๒๕๕๔
พิมพ์ครั้งที่สิบสาม : สำนักพิมพ์มติชน, มีนาคม ๒๕๕๖
พิมพ์ครั้งที่สิบสี่ : สำนักพิมพ์มติชน, เมษายน ๒๕๕๗

ราคา ๑๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

‘หนูม่เมืองจันท์’, (นามแฝง). ชีวิตไม่ยาก ถ้าตั้งใจง่าย. พิมพ์ครั้งที่ ๑๔.
กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๕๗. ๒๐๐ หน้า. ๑. บทความ-รวมเรื่อง. I. ชื่อเรื่อง
๘๙๕.๙๔๗

ISBN 978 - 974 - 02 - 1102 - 0

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาพ, สุพจน์ แจ่มแจ้ง, สุชาติ ศิริสุวรรณ,
ปิยชนี สุทวีทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, ศิริพงษ์ วิทวิทยิโรจน์, นงนุช สิงหเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : กิตติวรรณ เท่งวิเศษ • รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : จุจิรัตน์ ทิมวัฒน์
บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : พัลลภ สามสี
หัวหน้ากองบรรณาธิการ : สุกชัย สุชาติสุธาสรรพ์ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ : ศิริธาดา กองกา
พิสูจน์อักษร : บุญพา มีชนะ • กราฟิกเลย์เอาต์ : กรวลัย เจนกิจจนรงค์
ออกแบบปก : วิฑิตา • ศิลปกรรม : จิราพร รอดมา
ประจักษ์พันธ์ : ตริณานา น้อยสี

สำนักพิมพ์มติชน

www.matchonbook.com

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนามฤต ประชาณเวิลด์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๒๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๔๐-๕๔๘๘

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามฤต ประชาณเวิลด์ ๑
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๐๐-๒๔๐๒

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด ๒๗/๑ หมู่ ๕ ถนนสุขาประชาสรรค์ ๒ ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๒๑๓๓, ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๖ โทรสาร ๐-๒๕๔๑-๙๐๑๒

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามฤต ประชาณเวิลด์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๔๑-๙๐๑๒

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co.,Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
เพื่อปกป้องธรรมชาติ ลดภาวะโลกร้อน และส่งเสริมสุขภาพดีของผู้อ่าน

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	๖	จินตนาการ	๑๐๑
คำนำผู้เขียน	๙	หนังสือและจักรยาน	๑๐๘
แพ็คเกจชนะ	๑๕	ผู้ชายที่หลงรักตัวเลข	๑๑๔
โอกาส	๒๑	นัดสุดท้าย	๑๒๑
ทีมเวิร์ก	๒๘	ทัศนคติ	๑๒๗
ทำบุญ	๓๔	ทำไม	๑๓๓
ซัมซุง	๔๐	คำคม	๑๓๙
ปัญหา	๔๖	กว่าจะตกตะกอน	๑๔๕
แก้ปัญหา	๕๒	ไว้กรอบ	๑๕๒
มุมมอง	๕๙	ความขัดแย้ง	๑๕๙
วิถีโค้ง	๖๔	คุยกับ “ประกาศ”	๑๖๔
“ของจริง” หรือ “เทียม”	๗๐	โรงเบียร์	๑๗๐
โมเดิร์นไนน์	๗๖	ไมโคร	๑๗๖
บังเอิญ	๘๒	ช่องว่าง “วงกลม”	๑๘๒
นักประดิษฐ์	๘๗	ศิลปิน	๑๘๘
เจ้าพี่	๙๔	ในความมืด	๑๙๕

คำแนะนำนักพิมพ์

ปรากฏการณ์ที่ในแวดวงคนทำหนังสือต้องการคือ มีหนังสือ
สักเล่ม หรือนักเขียนสักคนที่สามารถครองความชื่นชอบของผู้อ่าน
ได้อย่างยาวนาน

แต่ไม่ว่าแรงปรารถนาเรียกร้องมากมายแค่ไหน ปรากฏ
การณ์เช่นนี้ก็ไม่ได้เกิดขึ้นง่ายๆ นานๆ จะเกิดขึ้นสักครั้ง

ทั้งที่ในโลกนี้มีคนมากมายที่พยายามเดินเข้ามาในถนน
สายนักเขียน แต่คนที่บรรลุความพยายามเมื่อเทียบกับคนที่ต้อง
จ่ายอคมเดินออกไปสู่เส้นทางอื่น ฝ่ายแรกมีน้อยกว่าอย่างเทียบ
กันไม่ได้ ยิ่งคนที่ก้าวเข้ามาแล้วและยังเดินอยู่ได้ต่อไปได้เรื่อยๆ
ยังมีเพียงน้อยนิด

ในจำนวนนักเขียนที่บรรลุความพยายามของตัวเอง และ
ยังเดินต่อไปได้เรื่อยๆ มี ‘หนุ่มเมืองจันท์’ เดินอยู่ในแถวหน้าๆ
ของขบวนอย่างไม่ต้องสงสัย

หลายปีมานี้บนแผงหนังสือทั่วประเทศไทย ชื่อของ ‘หนุ่ม
เมืองจันท์’ ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากผู้อ่าน

หนังสือทุกปกที่เขียนโดยนามปากกา ‘หนู่มเมืองจันท’ ต้องพิมพ์ซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อสนองความต้องการของผู้อ่าน โดยเฉพาะชุด “**ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ**” ที่เป็นการนำข้อเขียนใน “**มติชน สุดสัปดาห์**” มารวมเล่ม เป็นหนังสือชุดที่ต้องพิมพ์ซ้ำทุกเล่ม ซ้ำแล้วซ้ำอีก เกือบจะเรียกได้ว่าแทบทุกปกที่รวมเล่มมายังมีวางอยู่บนแผงหนังสือ โดยมีการตอบรับจากผู้อ่านไม่จางหาย

ด้วยปรากฏการณ์เช่นนี้ จึงกลายเป็นคำถามว่า อะไรที่ทำให้ ‘หนู่มเมืองจันท’ ได้รับการขานรับจากผู้อ่านได้อย่างอุ่นหนาฝาคั่ง และติดตลาดยาวนาน

คำตอบที่ถูกตั้งและมีเหตุผลในเรื่องนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับคนทำหนังสือ

ว่าไปองค์ประกอบของเหตุผลมีอยู่บ้างแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเพราะ ‘หนู่มเมืองจันท’ เป็นนักเขียนที่ขยันแสวงหาข้อมูล แง่คิดใหม่ๆ มานำเสนอด้วยมุมมองที่แปลกออกไป เป็นคนที่อยู่ในกระแสจับของผู้คนในสังคมได้ว่าต้องการอ่านอะไร และเอาข้อมูลและมุมมองนั้นมาแปลเป็นตัวหนังสือให้อ่านสนุก

เป็นนักเขียนที่มีศิลปะในการนำเสนอสูง

นั่นเป็นคำตอบของคำถามที่ว่าทำไมหนังสือของ ‘หนู่มเมืองจันท’ จึงเป็นที่ติดอกติดใจของผู้อ่านมายาวนาน

แต่นั่นเป็นเรื่องการพยายามหาคำตอบของคนกลุ่มหนึ่ง ต่อปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น คำตอบที่ว่าอาจจะไม่ใช่ หรือใช่แต่อาจจะไม่ทั้งหมด

และเมื่อในความเป็นจริง คนทำหนังสือกับคนอ่านหนังสือ

ถือว่าเป็นหนึ่งเดียว คนทำยากให้มีคนอ่าน ขณะคนอ่านอยาก
ให้ทำในสิ่งที่อยากอ่าน

คำตอบของปรากฏการณ์นี้จากคนทำพอมีอยู่บ้างแล้ว

ทว่าทุกปรากฏการณ์หากแสวงหาคำตอบที่สมบูรณ์ที่สุดได้
จะเป็นประโยชน์ที่สุด

ความสมบูรณ์ที่ต้องการจะเป็นไปไม่ได้เลยหากไม่มีคำตอบ
ในมุมมองผู้อ่าน

ชีวิตไม่ยาก ถ้าตั้งใจง่าย ที่ท่านถืออยู่ในมือขณะนี้ เป็น
เล่มล่าสุดในชุด “ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ” โดย ‘หนุ่มเมืองจันท์’

ทุกอย่างเหมือนเดิมเป็นการรวมข้อเขียนที่คัดสรรแล้วจาก
ที่เคยตีพิมพ์ใน “มติชนสุดสัปดาห์”

เหมือนเดิมในความขยันขันแข็งในการหาข้อมูล แ่งคิด
ใหม่ ๆ มานำเสนอด้วยศิลปะการเขียนที่อ่านสนุก

ยัง “ฉลาด” และ “แหลมคม” ด้วยไอเดียเด็ดที่อ่าน
แล้วอารมณ์ดีได้โดยอัตโนมัติ

เพียงแต่ว่าที่ไม่อยากให้เหมือนเดิมคือ อยากขอให้ผู้อ่าน
มาแลกเปลี่ยนกันสักนิดว่า อะไรทำให้ท่านให้การสนับสนุนสำนัก
พิมพ์มติชนอย่างสูงยิ่งทุกครั้ง เมื่อมีหนังสือโดย ‘หนุ่มเมืองจันท์’
วางแผง

พวกเราชาวสำนักพิมพ์มติชนกำลังรอคำตอบของท่าน
ผู้อ่านด้วยใจระทึก

สำนักพิมพ์มติชน

คำแนะนำผู้เขียน

ตัวอย่าง

วันหนึ่งมีคนเล่าเรื่องพีเสถียร จันทิมาธร บรรณาธิการบริหาร

“มติชนสุดสัปดาห์” กับนักเขียนผู้ใหญ่อ่านหนึ่งให้ฟัง

นักเขียนผู้ใหญ่อ่านนั้นกับ “พีเสถียร” ว่าหาเรื่องเขียนไม่ได้ เขียนไม่ออก

ที่เขียนไม่ได้ เขียนไม่ออก เพราะนักเขียนท่านนั้นอยากเขียนงานให้ดีขึ้นเรื่อยๆ

แนวเรื่องที่เขียนเป็นเรื่องที่ลึกซึ้งก็อยากจะเขียนให้ลึกซึ้งยิ่งกว่าเดิม

“พีเสถียร” ฟังปัญหาของนักเขียนผู้ใหญ่อ่านนั้นแล้วให้คำปรึกษาแบบ “เซ็น”

“ภูเขามียหลายลูก”

เชื่อไหมครับว่าบางช่วงชีวิตของผม มีคนจำนวนไม่น้อยที่
ทุกข์มากกว่าตัวผมเสียอีก

คำตอบก็คือชื่อหนังสือเล่มนี้

ชีวิตไม่ยาก ถ้าตั้งใจง่าย

เพราะผมตั้งใจให้กับชีวิตของผมง่าย ๆ บางครั้งก็เรียบ
ง่ายจนหลายคนไม่เชื่อ

นำเสนอสารตัวเองจริงๆ

ผมคิดเสมอว่าเมื่อใจง่าย ชีวิตก็ไม่ยุ่งยาก

ชีวิตคนเราไม่ควรจะซับซ้อน และมุ่งหวังอะไรมากเกินไป
จนเกิดความทุกข์เมื่อไม่ได้ตามที่หวังไว้

มีปัญหาก็แก้ไข มีความสุขก็ดีใจ

คิดกับชีวิตให้เหมือนกับการเล่นกีฬา

เต็มที่ทุกครั้งที่ลงเล่น

แต่ถ้าแพ้ก็แพ้ ชนะก็ชนะ

ดีใจและเสียใจได้ตามผลของเกม แต่หลังจากนั้นก็ให้มุง
มั่นกับเกมใหม่ต่อไป

ต้องมีความสุขกับชีวิต และสนุกกับการใช้ชีวิตให้ได้

ไม่แปลกที่เวลามีคนนำหนังสือมาให้ผมเซ็นชื่อ

ผมมักจะเขียนประโยคนี้นี้เป็นประจำ

ชีวิตไม่ยาก ถ้าตั้งใจง่าย

จนบางคนที่เคยขอลายเซ็นมาแล้ว ต้องห้ามทัพก่อนผมลง
นามในหนังสือ

“ไม่เอา..ชีวิตไม่ยาก ถ้าตั้งใจง่ายนะคะ”

ผมก็เลยเขียนใหม่
...ตั้งใจง่าย ชีวิตไม่ยาก...

นักเขียนท่านนั้นมีความทุกข์เพราะคิดว่าการเขียนหนังสือ
คือการมุ่งสู่ยอดเขา

ต้องปีนขึ้นเพียงอย่างเดียว และคิดว่าภูเขา มีลูกเดียว
โหดที่ยาก ทำให้ชีวิตยุ่งยาก

คนส่วนใหญ่มักลืมไปว่าธรรมชาติของการมุ่งสู่ยอดเขานั้น
แม้ “เป้าหมาย” อาจอยู่ที่ยอดเขา

แต่ระหว่างทางขึ้นเขา เราจะพบทางราบ และบางครั้งก็
ต้องเดินลงจากเนิน เพื่อที่จะปีนขึ้นต่อไปอีก

นี่คือ “**สัจธรรม**” ที่เราต้องทำความเข้าใจให้ได้
ประโยคที่ว่า “**ภูเขามียหลายลูก**” นั่นคือการเปลี่ยนโจทย์
ใหม่ของ “**พีเถียร**”

เปลี่ยนโจทย์ใหม่เป็น “**ชีวิตคือการเดินทาง**” และต้อง
เดินทางผ่านเทือกเขาที่ไม่รู้จักบัน

พอโจทย์กว้างขึ้น ง่ายขึ้น ชีวิตก็ไม่ยากที่จะเดินต่อไป
ครับ...ภูเขามียหลายลูก...

แต่หนังสือที่อ่านสนุกและได้แง่คิดมีน้อยเล่มนัก
แหม่ม....ซื้อเถอะครับ

‘หนุ่มเมืองจันท’

แวะคุยกับผมได้ที่ www.facebook.com/boycitychanFC

ชีวิตไม่ยาก ถ้าตั้งใจง่าย

(ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ ๖)

‘หนุ่มเมืองจันท’

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

แพ้แต่ชนะ

“ก่อนหน้านี้ผมหวังว่าจะทำได้ดีแต่ก็ทำไม่ได้ ผมไม่อยากจะลุกขึ้นเลยเมื่อกลับเข้ามาหลังจบยกที่ ๖ มันเหนื่อยเหลือเกิน ผมไม่เคยมีความคิดเช่นนี้อยู่ในใจมาก่อน จนกระทั่งวันนี้มาถึง ผมรู้สึกเหมือนคนอายุ ๑๒๐ ปี”

นั่นคือ ประโยคสุดท้ายของ “ไมค์ ไทสัน” ก่อนประกาศแขวนนวมหลังจากไม่ยอมออกจากมุมในการชกกับ “เควิน แม็คไบรด์”

ผมไม่ได้ชมการถ่ายทอดสดมวยระดับโลกมานานแล้ว

แต่วันนั้นผมใจจดใจจ่ออยู่ที่หน้าจอโทรทัศน์เพื่อรอดู “ไมค์ ไทสัน” อดีตแชมป์โลกรุ่นเฮฟวี่เวทที่อายุน้อยที่สุดในโลกขึ้นชกอีกครั้ง ดูอยู่กับ “ก้อง” น้องชายที่เป็นลูกของอา

ตอนนี้ “ไทสัน” อายุ ๓๙ ปีแล้ว และอยากกลับมาไล่ล่าความสำเร็จอีกครั้งหนึ่ง

แม้ฟอร์มการชกช่วงหลังเขาจะแพ้น็อคถึง ๒ ครั้ง แต่คนก็ยังอยากเห็น “ปาฏิหาริย์” เกิดขึ้นในครั้งนี่

ผมก็เป็นคนหนึ่ง

เชียร์ “ไทสัน” ก็เหมือนกับเชียร์ “จอร์จ โฟร์แมน-ซูการ์เรย์ เลียวনারด์-สามารถ พยัคฆ์อรุณ” ตอนที่หวนคืนสู่สังเวียนผ้าใบหลังจากประกาศแขวนนวมไป

ถ้าใครได้ชมมวยคู่ “ไทสัน-แม็คไบรด์” จะรู้สึกได้เลยว่า “ไทสัน” ได้พยายามเต็มที่แล้ว

“ไทสัน” ต่างจากนักมวยหลายคนตรงที่เขาเคยเป็น “นักชกข้างถนน” หรือ “สตรีต ไฟเตอร์”

สัญชาตญาณ “นักชกข้างถนน” อยู่ในตัว “ไทสัน” อย่างเต็มเปี่ยม

เป็นสัญชาตญาณของการต่อสู้ที่มุ่งไปที่ “เป้าหมาย” คือ “ชัยชนะ” โดยไม่สนใจรูปแบบและกติกา

เด็กข้างถนนเวลาชกกัน สิ่งที่คิดคือการพิชิตคู่ต่อสู้ให้เร็วที่สุด

เตะฝ่าหมากได้เป็นเตะ

เวลาเสียเปรียบหรือสู้ไม่ได้ก็จะหาทางเอาตัวรอดทุกวิถีทาง
อย่าแปลกใจที่ “ไทสัน” เคยกัดหู “โฮลลิฟิลด์” เมื่อเขาชกสู้ไม่ได้

นี่คือ สัญชาตญาณนักชกข้างถนนของ “ไทสัน”

ตัวอย่าง “นักชกข้างถนน” ที่ผมเห็นกับตาก็คือช่วงตอนเรียนชั้นมัธยมต้นที่เมืองจันทน์ ผมเคยไปล่อมวงดูเด็กห้องอื่นชกกัน

คนหนึ่งชื่อ “ศักดิ์สิทธิ์” เป็นนักมวยเหรียญทองของโรงเรียน เคยขึ้นชกมวยไทยที่เวทีเมืองจันทน์

อีกคนหนึ่งชื่อ “ปัญญา” ไม่เคยฝึกเรื่องมวยมาเลย

ช่วง ๓-๔ นาที่แรก นักมวยเหรียญทองโชว์ลีลาล่อเป้าข้างเดียว แต่พอแผลอแวบเดียว “ปัญญา” เข้าคลุกวงในได้

เขาทำอย่างไรรู้ไหมครับ

“ปัญญา” ล้อคอ “ศักดิ์สิทธิ์” ด้วยมือซ้ายจนดินไม่หลุด แล้วใช้กำปั้นขวาไล่ทุบที่ใบหน้านักมวยเหรียญทอง

เป็นลีลาที่ไม่ได้อยู่ในตำรา “แม่ไม้มวยไทย” ที่ไหนเลย

ทุบได้ ๑๐ กว่าหมัด “ศักดิ์สิทธิ์” ก็ขอยอมแพ้

ยอดนักชกบนเวทีเมื่อมาอยู่ข้างถนน บางทีก็เอาตัวไม่รอดเหมือนกัน

วันที่ผมดู “ไทสัน” ชก ผมรู้สึกเลยว่าเขาได้พยายามอย่างเต็มที่แล้ว

พยายามเพื่อจะ “ชนะ”

๓๐ วินาทีสุดท้ายของยกที่ ๕ เขาแสดงให้เห็นชัดเจนว่าหมดแรงแล้ว

พอเริ่มยก ๖ สัญชาตญาณดิบแบบ “นักชกข้างถนน” ของ “ไทสัน” ก็ปรากฏขึ้น

เขาพยายามสู้เพื่อชัยชนะ เอาตัวรอดทุกวิถีทางโดยไม่สน

ใจติกา

เมื่อหมดแรงสู้ไม่ได้ “ไทสัน” ก็เริ่มหักแขนคู่ต่อสู้ เริ่มใช้หัวชน

จนจน “แม็คไอร์แลนด์” แตก

ก่อนหมดยก ๖ ไม่กี่วินาที “ไทสัน” โดน “แม็คไอร์แลนด์” ใช้มือกดศีรษะ เขาทรุดลงนั่งกับพื้นผ้าใบแบบหมดสภาพ แม้กรรมการจะเรียกให้ลุกขึ้นแต่เขาก็ไม่ลุก

เป็นอาการของคนหมดแรง และหมดกำลังใจอย่างแท้จริง

ไม่แปลกที่เขาจะไม่ออกจากมุมเมื่อเริ่มยก ๗

“ไทสัน” ยอมแพ้

ไม่ใช่ยอมแพ้แก่ “แม็คไอร์แลนด์”

แต่ยอมแพ้กับ “ความจริง”

คนที่เป็น “นักสู้” ชนิดสู้ยิบตา การยอมรับว่าตนเองพ่ายแพ้เป็นสิ่งที่ยากอย่างยิ่ง มีรุ่นพี่คนหนึ่งที่เคยเข้าป่าหลังเหตุการณ์ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ เขาต่อสู้ตามอุดมคติและอุดมการณ์ทางการเมืองมาหลายปี

จนวันหนึ่งเมื่อกลับเข้าสู่เมือง คำถามแรกที่เขาถามตัวเองก็คือ “เราแพ้แล้วจริงหรือ?”

รุ่นพี่คนนั้นบอกกว่านี้คือ “คำถามแห่งชีวิต” ของเขาอย่างแท้จริง

เพราะเป็นคำถามที่นำมาสู่การเปลี่ยนแปลงมากมายใน

ชีวิต

เป็นการเปลี่ยนแปลงเมื่อเขาอมรับกับตัวเองว่า...

...เราแพ้...

เมื่ออมรับว่า “แพ้” ในเส้นทางนี้ เขาก็เลือกเดินในเส้นทางใหม่แบบไม่ต้องลงใจ

ในโลกแห่งความเป็นจริง คนจำนวนมากสับสนกับเส้นทางชีวิตเพราะเขาไม่แน่ใจว่าควรจะไปไหนดี

จะเดินบนเส้นทางเดิมที่เคยชนะมาแล้ว ด้วยความหวังในใจว่าเราอาจกลับมายิ่งใหญ่เหมือนเดิมได้อีกครั้งหนึ่ง

หรือว่าจะเดินบนเส้นทางใหม่เลยดีกว่า

จนเมื่อเขาอมรับว่าไม่สามารถเดินบนเส้นทางเก่าได้อีก เพราะ “เราแพ้แล้ว”

ไม่ใช่เพราะใครบอก แต่เราบอกตัวเราเอง

เป็นการอมรับแบบสนิทใจ ยอมรับแบบไม่มีข้อกังขาใดๆ

การอมรับ “ความพ่ายแพ้” เป็นการสลายความอึดครึ้มที่ทำให้เราลงใจ

เมื่ออมรับว่า “แพ้” ในเกมนี้ เราก็สามารถเลือกเดินบนเส้นทางใหม่ได้โดยไม่ต้องคิดถึงเส้นทางเก่าอีก

เป็นการปิดทางทางหนึ่งไปเลยโดยไม่ต้องหวนคำนึงอีก

การสิ้นสุดของสิ่งหนึ่ง คือ จุดเริ่มต้นของอีกสิ่งใหม่เสมอ

ยากนะครับ เรื่องการอมรับว่า “เราแพ้”

ยิ่งพวกนักสู้ที่สู้ยิบตาไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ กับเรื่องที่เป็น “ความหวัง” หรือ “ความฝัน” ของเขา